

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

DIRECTOR : PETRE BORS

APARE ODATĂ PE
SĂPTĂMÂNĂ

PROPRIETAR : I. S. CODREANU

ABONAMENTUL

Pe an 30 Lei
Pe 6 luni 16 >
Pe 3 luni 8 >

Studentii plătesc pe jumătate
Pentru străinătate se adaugă portul

Pentru inserții și reclame a se adresa la administrație

REPRODUCȚIA INTERZISĂ

REDACTIA ȘI ADMINISTRAȚIA
BUCURESCI

91,— Cheul Dămboviței —91.
Vis-à-vis de Palatul Justiției

Un număr vechiu 2 Lei

 Cine primește două numere consecutive din acest ziar se consideră ca abonat.

Domnii abonați sunt rugați a ne comunica ori-ce schimbare de adresă, făcută cu ocazia Sf. Gheorghe, pentru a nu suferi neregularități, în primirea jurnalului.

S U M A R

Jurisprudența Română :

Inalta Curte de Casație și Justiție s. I : *Ministerul Domeniilor cu N. I. Socolescu.*

Curtea de apel din Craiova, secția I : *Panait Cocleli cu State Genescu, D. Chindilidis și C. Dănescu.*

Idem, secția II : *General St. Fălcoianu cu N. C. Tătaranu.*

Tribunalul R. Vêlcea : *Colonel I. Somănescu cu Ministerul de Finanțe și alții.— Bibliografie.*

JURISPRUDENȚA ROMANA

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, SECȚIA I

Audiența de la 13 Martie 1896

Președenția d-lui CH. PHEREKYDE, Consilier

Ministerul Domeniilor cu N. I. Socolescu

Mânuiitor de bani publici.—Dacă un agent mânuiitor de bani publici este privit ca comptabil chiar prin faptul primirii banilor constatată prin a sa chitanță sau recepisă.—Dacă o persoană însărcinată provisoriu cu mânăuirea banilor publici este răspunzătoare de această manipulațiune.

Mânuiitor de bani publici.—Garant.—Dacă statul are un titlu suficient de a urmări pe garantul unui mânuiitor de bani publici când s'a mulțumit cu o garanție personală iar nu ipotecară.

Art. 13 și 19 din legea comptabilității generale a statului.

1) *Orî-ce agent însărcinat cu mânăuirea banilor publici este privit ca comptabil, chiar prin faptul primirii acestor bani, constatată prin a sa chitanță sau recepisă.*

De aci reese că nu numai funcționarul numit definitiv într'o funcțiune de mânuiitor de bani publici, ci ori-ce persoană însărcinată provisoriu cu mânăuirea unor asemenea bani, este răspunzătoare de această manipulațiune.

2) *Statul are un titlu suficient pentru a urmări pe*

garantul unui funcționar mânuiitor de bani publici chiar dacă garanția este personală iar nu ipotecară.

Decisiunea No. 123/96.—Casată, în urma recursului făcut de Ministerul Domeniilor, decisiunea Curții de apel din Craiova, secțiunea II, cu No. 4/95, dată în proces cu N. I. Socolescu.

S'a citit raportul făcut în cauză de d-l consilier R. N. Opreanu ;

S'a ascultat : dl. avocat I. A. Filitis, din partea Ministerului Domeniilor, în desvoltarea motivelor de casare, precum și d-l avocat P. P. Poni, din partea intimatului Socolescu, în combateri.

Curtea deliberând :

Asupra motivului II de casare :

•Exces de putere ; violarea și rea interpretare a art. 6 din legea de urmărire ; a art. 9, alin III din legea de percepere de la 1868 și a dispozițiunilor codului civil relative la fidejusiune, când Curtea :

«a) Decide că nu intră în prevederile art. 6 din legea de urmărire de cât mânuiitorul de bani publici, care a lucrat în această calitate, după ce mai întâiu a fost confirmat de Minister și a prestat jurământul legal, iar nu și acela care și-a însușit și a lucrat în această calitate, fără a fi fost confirmat și fără a fi depus jurământul ;

«b) Dintr'o dispozițiune de rigoare în contra mânuiitorului de bani publici, face din contră o dispozițiune favorabilă acestuia ;

«c) Decide că averea garantului nu poate fi urmărită pentru datoriile garantatului, de cât atunci când garanția este ipotecară».

Având în vedere că din decisiunea supusă recursului rezultă că Nae I. Socolescu intimat în recurs, a chemat pe Stat în judecată pentru a se vedea condamnat a 'I restitui și lăsa în deplină proprietate două curele de moșie în comuna Crăpăturile ;

Că atât tribunalul, cât și Curtea de apel, au admis această acțiune a lui Nae I. Socolescu ;

Că curelele de moșie revendicate, fuseseră puse de către I. Socolescu, autorul reclamantului Nae I. Socolescu, ca garanție pentru numirea fiului său Tache I. Socolescu, în postul de sub casier în județul Gorjiu ;

Că de și Tache Socolescu nu fusese numit definitiv

în postul de sub-casier, totuși, cum manipulasă banii și oprise remisa ce credea că i se cuvine din încasările și vîrșările făcute, a fost somat a înapoia remisele reținute, în sumă de 977 lei și 68 bani;

Că dînsul refusând să înapoieze acești bani, Statul a urmărit și pus în vîndare silită curelele de moșie destinate a garanta gestiunea sa de sub-casier, și vîndarea efectuându-se, Statul a devenit adjudecatar;

Că în urmă, Nae I. Socolescu, moștenitorul lui Ion Socolescu, a revendicat acele curele de moșie, ca moștenitor al tatălui său, întru cât nu puteau fi urmărite de oare-ce garanția, titlul de urmărire al Statului, era nul, de oare-ce Tache Socolescu nu fusese întărit în funcțiunea de sub-casier;

Că Statul, în apărarea sa, a invocat între alte mijloace de apărare, și acela că de și Tache Socolescu nu a fost numit în funcțiunea de sub-casier, însă cum, în urma recomandațiunii ce se făcuse pentru numirea sa, dînsul a manipulat banii publici și deși putea fi urmărit conform legii de urmărire;

Că Curtea, respingînd acest mijloc de apărare împreună cu cele l'alte, a admis acțiunea în revendicare făcută de Nae I. Socolescu;

Avînd în vedere că prin art. 13, legea comptabilității generale a Statului, ori-ce agent însărcinat cu mînuirea banilor publici, este privit ca contabil, chiar prin faptul primirii acelor fonduri, constatate prin a sa chitanță sau recipisă;

Că de aci reese că nu numai funcționarul numit definitiv într'o funcțiune de mînuitor de bani publici, ci ori-ce persoană însărcinată provisoriu cu mînuirea unor asemenea bani, este răspunđitoare de această manipulațiune, și aceasta reese și mai mult din copriinderea art. 19 din sus-citata lege, care prescrie că ori-ce primitor, casier, depositar sau alt însărcinat cu mînuirea banilor publici, nu va putea fi descărcat de deficitul constatat asupra'î, de cât în condițiunile prevăzute de acel articol;

Că dar I. Socolescu deși nu fusese numit în funcțiunea de sub-casier, însă cum în urma recomandațiunii ce se făcuse pentru numirea sa, dînsul de fapt a manipulat banii publici, încasînd și făcînd vîrșăminte, această manipulațiune l'facea răspunđitor de ori-ce deficit constatat asupra'î și pasibil de a fi urmărit cu legea de urmărire;

Că așa fiind, reu Curtea de apel a respins mijlocul de apărare al Statului, că Tache Socolescu a manipulat de fapt banii publici și a devenit răspunđitor pentru această manipulațiune, și deci motivul invocat este întemeiat;

Considerînd că nici motivul invocat de intimat—că garanția nefiind valabilă ca garanție ipotecară, nu se putea ține în seamă,—nu este valabil; că acea garanție fiind valabilă ca garanție personală, era un titlu suficient al Statului pentru a putea urmări pe garant, Statul singur, în favoarea căruia se cere o garanție, ar fi fost în drept de a respinge o garanție personală, nu însă garantul, care dăduse acea garanție.

Pentru aceste motive, Curtea, casează, etc.

CURTEA DE APPEL DIN CRAIOVA, SECȚIUNEA I

Audiența de la 19 Ianuarie 1896

Președenția d-lui C. GEORGESCU, Consilier

Panait Cocleli cu State Genescu, D. Chindilidis și C. Dănescu

Deciziunea comercială No. 3

Apel.—După ce se regulează termenul de apel.— Dacă se regulează după felul afacerii sau după natura juris-

dicțiunii ce a pronunțat hotărîrea și după modul cum a fost introdusă și judecată cererea.

Poprire.— Ce este poprirea. — Dacă este o măsură de siguranță.— Dacă este o novațiune judiciară.

Apel. — Care este termenul de apel în materie comercială.

1) *Termenul de apel se regulează nu după felul afacerii care a făcut obiectul discuțiunilor la prima instanță a cărei hotărîre se apelează, ci după natura jurisdicțiunii care a pronunțat această sentință și modul cum s'a introdus, administrat și judecat acțiunea rezolvată prin hotărîrea adusă în apel.*

2) *Poprirea în mîna celui de al treilea de către creditorul ce voește să-și realizeze creanța sa, este o măsură de siguranță ca sumele sale bunurile ce se datorează de cel de al treilea debitorului său să nu se mai dea acestuia, iar pe de altă parte prin validarea acestei popririi se operează o novațiune judiciară prin schimbare de creditor, substituindu-se ca creditor în locul proprietarului debitor, față cu cel de al treilea, cel ce a făcut poprirea către care prin urmare cel de al treilea devine debitor.*

3) *În materie comercială termenul de apel este de 30 zile calculat, când hotărîrea s'a dat contradictoriu, din ziua pronunțării, și când s'a dat în lipsă, din ziua primirii copieii după sentință.*

S'a ascultat: d-l Filipin, avocatul intimatului State Genescu, în desvoltarea incidentului pentru neadmisibilitatea apelului, și d-nii P. Chițu și I. A. Mitescu, avocații apelantului Panait Cocleli, în combateri, în lipsa celor-l'alți intimați.

Curtea deliberînd,

Avînd în vedere apelul făcut pe Panait Cocleli contra setinței cu No. 122/94 a trib. Doljiu, secția comercială și de notariat;

Avînd în vedere incidentul ridicat de intimatul State Genescu prin avocatul său C. Filipin de tardivitatea apelului, și pe apelantul prin avocați pentru respingerea lui;

Considerînd că termenul de apel se regulează nu după felul afacerii care a făcut obiectul discuțiunilor la prima instanță a cărei hotărîre se apelează, ci după natura jurisdicțiunii care a pronunțat această sentință, și modul cum s'a introdus, administrat și judecat acțiunea rezolvată, prin hotărîrea adusă în apel, ori chiar denominațiunea de sentință comercială prevăzută în frontorul hotărîrii apelată, arată că trib. Doljiu, secția comercială și de notariat în ale cărei atribuțiuni intră cu preferență judecarea afacerilor comerciale, de notariat și materia popririlor, indică cu prisosință că această natură a atribuit instanța în chestiune afacerii de care e vorba, și că așa a judecat'o; Că trib. comercial prin hotărîrea care a dat'o cu No. 122/94, ce e mai mult și în afară de argumentul tras din calificarea acestei hotărîri ca comercială mai este și rațiunea juridică care a condus pe tribunal la această soluțiune. În adevăr care este natura popririi în mîna celui d'al treilea de către creditorul ce voește să-și realizeze creanța sa, de cât pe d'o parte o măsură de siguranță că sumele sale bunurile, mobile ce se datorează de cel d'al treilea debitorului său, să nu se mai dea acestuia, iar pe d'altă parte prin validarea acestei popririi se operează o novațiune

judiciară prin schimbare de creditor, substituindu-se față cu cel d'al treilea ca creditor, proprietarul, în locul celui d'întîi, către care terțiul în mâinele cărui s'a poprit sumele respective devine debitorul pur și simplu al acestuia, și în speță ce ne preocupă, raporturile juridice între Panait Cocleli de o parte și Dănescu și Chindilidis de alta, născuseră dintr'un contract de cumpărare de produse ce acești din urmă vinduseră celui d'întîi, și din prețul cărora mai avînd să primească 10,000 lei, la 31 Martie 1894, State Genescu care și dînsul la rîndul său era creditor al lui Chindilidis și Dănescu o poprește în mâinile lui Panait Cocleli, debitorul debitorilor săi;

Orî contractul de vîndare-cumpărare civil prin natura sa era comercial pentru Panait Cocleli pentru că această operațiune dînsul o făcea în scopul d'a revinde, aceste produse, și a specula asupra diferenței de preț, în calitatea sa netăgăduită de comerciant de grîne din orașul Brăila, prin consecință conform art. 56 cod. comercial, care spune că atunci când actul este comercial pentru o parte, orî ce contestație relativ la el, este atribuită tribunalului comercial, și cum Genescu prin cererea de poprire și a ei validare țintea a se substitui lui Chindilidis și Dănescu, ca creditor al lui Cocleli, ne apêrat că aducea în joc, și în discuțiunea trib. existența sa și ne existența unei obligațiuni comerciale de care era ținut Cocleli către debitorii săi, și atât modul de a administra proba cât și de a o judeca nu putea să se facă de cât de jurisdicțiunea în a cărui competență legea a hotărît că aceste operațiuni să se efectueze, adică de tribunalul Doljiu, secția comercială și de notariat, judecând ca instanță comercială, după cum însuși o spune prin denotațiunea ce dă hotărîrii în chestiune;

Considerând că o dată ce instanța care a judecat afacerea ce face obiectul apelului s'a considerat ca comercială, urmează că apelul este tardiv, de oare-ce nu s'a făcut în termen de trei zeci zile prevăzut de art. 896 cod. comercial, ci tocmai la 1 Octombrie 1894, sentința fiind comunicată apelantului la 8 August și pronunțată la 14 Iulie același an;

Pentru aceste motive redactate de d-l consilier C. Georgescu, Curtea admite incidentul și respinge apelul.
(ss) C. Georgescu, C. Marinescu, Ath. Herescu și D. Gârleșteanu.

CURTEA DE APEL DIN GRAIOVA, SECȚIA II

Audiența de la 12 Martie 1896

Președenția d-lui L. LEONȚEANU, Președinte

General St. Fălcoianu cu N. C. Tătăranu

Decisiunea No. 56

Convențiune.— Cum se interpretează convențiunile Convențiune.— Când contractul este unilateral. Obligațiune.— Convențiune.— Dacă trebuie să existe o cauză în ori-ce obligațiune.— Dacă cauza nu este expresă este presumată.— Ce se înțelege prin cauză.— Ce este scopul ce contractantul și propune.— Dacă scopul se poate confunda cu obiectul convențiunii sau cu motivul ei.— Ce sunt obiectul și motivul convențiunii.

Obligațiune.— Convențiune.— Dacă o obligațiune ce se reazămă pe un sentiment de echitate, de conștiință, de delicatețe sau de onoare are o cauză suficientă de angajament.

1) Convențiunile părților se interpretează după intențiunea ce au avut părțile contractante.

2) Când într'un contract numai una din părți se obligă, contract este unilateral.

3) În ori-ce obligațiune trebuie să existe o cauză, și

chiar dacă cauza nu este expresă. ea este presumată, și prin cauză se înțelege scopul imediat ce cine-va și propune de a atinge când se obligă, și acest scop nu trebuie confundat nici cu obiectul convențiunii, nici cu motivul ei, căci obiectul este ceea-ce creditorul are dreptul de a cere și motivul este scopul imediat ce l are partea care se obligă, scop adesea secret de care nu se vorbește în contract.

4) Obligațiune care se reazămă pe un sentiment de echitate, de conștiință, de delicatețe sau de onoare, are o cauză suficientă de angajament, atât în fond cât și în formă în toate contractele cu titlu oneros.

S'a ascultat: d-l avocat A. Betolian, din partea apelantului general St. Fălcoianu, în susținerea apelului preum și d-l avocat I. B. Constantinescu, din partea intimatului N. C. Tătăranu, în combateri.

Curtea deliberând,

Avînd în vedere că prin decisiunea Inaltei Curți de Casațiune, secția I, cu No. 446 din 1895, casându-se decisiunea Curței de apel din București, secțiunea II, cu No. 113 din 1893, s'a trimis a se judeca de această Curte, apelul făcut de Generalul Ștefan Fălcoianu contra sentinței tribunalului Ilfov, secțiunea II, cu No. 96 din 1892;

Avînd în vedere că prin sentința apelată, generalul Ștefan Fălcoianu este obligat a depune la casa de depunerii 9000 lei în efecte publice, în comptul lui Nicolae Tătăranu, spre a l garanta în contra urmăriri ce i s'a făcut de Esthera Duchateaux;

Avînd în vedere că din desbaterile urmate, din actele prezentat și conclusiunile scrise ale părților rezultă: D-na Esthera Duchateaux era creditoarea lui Nicolae Băscoveanu și urmărindu-l, Nicolae Tătăranu garantează pentru 9000 lei pe Esthera Duchateaux, care neplătindu-i, este chemat în judecată de aceasta și este obligat prin decisiunea Curței de București, secțiunea II, cu No. 101 din 1874 la plata acestei sume de 9000 lei. generalul Ștefan Fălcoianu, ginerele lui Nicolae Băscoveanu, vîzînd situațiunea încurcată a socrului său, printr'un sentiment de delicatețe și onoare, garantează pe Nicolae Tătăranu că dacă va fi urmărit de Esthera Duchateaux, în baza decisiunii Curței de București, secțiunea II, cu No. 101 din 1874, va depune el această sumă în efecte publice, și această obligațiune a generalului Fălcoianu de și la început a fost verbală, însă în urmă prin scrisoarea sa din 3 Aprilie 1875 către Nicolae Tătăranu, o confirmă categoric, scrisoare care devine contractul între Fălcoianu și Tătăranu, scrisoare care azi este în discuțiune;

Avînd în vedere că din coprinsul menționatei scrisori, se vede că Fălcoianu se obligă a depune suma de 9000 lei în efecte, dacă Tătăranu, va fi urmărit de Duchateaux și cum se dovedește din actele prezentate și lucrările urmate, că Tătăranu nu numai că este urmărit, dar și că averea sa este pusă în vîndare de Duchateaux, urmează ca Fălcoianu să și îndeplinească obligațiunea ce și-a luat către Tătăranu;

Avînd în vedere că din tot coprinsul scrisorii în chestiune, nu rezultă că obligațiunea lui Fălcoianu era condițională și nu lua naștere de cât după resolvarea recursului în Casațiune contra decisiunii Curței de București, secțiunea II, cu No. 101 din 1874, căci în acea scrisoare se vorbește numai de cazul când Tătăranu va fi urmărit de Duchateaux și ori-care altă interpretațiune s'ar da acelei scrisori, ar fi cu totul depărtată de adevăratul sens al ei, de adevăratul contract al părților;

Considerînd că din cele expuse rezultă că această

obligațiune a d-lui general Ștefan Fălcoianu, către d. Nicolae Tătăranu, este o obligațiune unilaterală, sub condițiune ca Tătăranu să fie urmărit de Duchateaux, așa că alegațiunea apelantului că obligațiunea ar fi sinalagmatică este neîntemeiată, căci din scrisoarea menționată nu rezultă că Tătăranu și-a luat vre'o îndatorire către Fălcoianu ;

Având în vedere că apelantele Fălcoianu mai susține că obligațiunea ce și-a luat către Tătăranu este o obligațiune fără cauză, căci el în schimb nu a fost avantajat cu nimic ;

Considerând că din articolele 948, 966 și 967 codul civil, rezultă, că în orice obligațiune trebuie să fie o cauză și chiar dacă nu este expresă, condițiunea este valabilă, căci cauza este prezumată, și prin cauză se înțelege scopul imediat ce cine-va și propune de a atinge când se obligă, și acest scop nu trebuie confundat nici cu obiectul convențiunii, nici cu motivul ei, căci obiectul este ceea-ce creditorul are dreptul de a cere și motivul este scopul imediat ce-l are partea care se obligă, scop adesea secret, de care nu se vorbește în contract ;

Că în speciă, d. general Fălcoianu, atât prin concluziunile scrise, cât și oral, a declarat înaintea Curței că a voit să facă un bine socrului d-sale Nicolae Băscoveanu când și-a luat obligațiunea către Tătăranu și este recunoscut nediscutabil de doctrină și jurisprudență că o obligațiune de asemenea natură, care se reazămă pe un sentiment de echitate, de conștiință, de delicatețe sau de onoare, are o cauză suficientă de angajament, atât în fond cât și în formă în toate contractele cu titlu oneros ; prin urmare dar și motivul invocat de apelant, că obligațiunea nu are cauză, este neîntemeiat.

Pentru aceste motive, redactate de d-nu consilier M. Economu, Curtea respinge apelul și confirmă sentința tribunalului.

(ss) C. Plopușoreanu, C. Valimărescu, M. Economu.

Opiniune

Având în vedere că din termenii epistoliei cu data de 3 Aprilie 1875, scrisă de apelantul general Fălcoianu intimatului N. Tătăranu, rezultă că apelantul numai pentru a salva situațiunea socrului său Băscoveanu debitorul d-nei Duchateaux și a pune la adăpost de orice urmărire pe intimatul Tătăranu, garantul socrului său, a luat către intimat obligațiunea de a garanța și densus obligațiunea garantului Tătăranu, obligațiune admisibilă de codul civil (art. 1680) și care obligațiune nu este de cât o pură fidejusiune ;

Că din acest contract de fidejusiune, așa cum este conținutul epistoliei, nu rezultă că intențiunea părților a fost ca apelantul general Fălcoianu să se oblige către creditoarea d-na Duchateaux ca debitor pur și simplu în locul garantului său N. Tătăranu, fără ca acesta să se apere contra pretenției debitoarei sale d-na Duchateaux, ci din contra rezultă că numai în cas când defendorele Tătăranu nu se va putea să se impace, în condițiuni avantajoase, și va cădea în recursul ce va trebui să susție contra deciziunii condemnatorie, atunci apelantul va trebui să consemne suma de 9000 lei în efecte, în cas când Tătăranu va fi urmărit de d-na Duchateaux ;

Având în vedere că de și N. Tătăranu justifică cu actele prezentate că în anul 1891 a fost urmărit de d-na Duchateaux ; însă de oare-ce densus nu a ajuns la înțelegere avantajoasă cu creditoarea, după cum însuși declară, și nu justifică că a continuat și terminat recursul făcut contra deciziunii Curței din București, secțiunea II, cu No. 101 din 1874, urmează că Tătăranu nu poate pretinde ca apelantul să depună suma de 9000 lei în efecte publice spre a se apăra de urmărire și a

se achita ast-fel creditoarea de această sumă garantată de densus.

Pentru aceste motive, sunt de părere a se admite apelul generalului Fălcoianu și a se respinge cererea făcută contrări de N. Tătăranu ca prematură.

(ss) L. Leonteianu.

TRIBUNALUL JUDEȚULUI VĂLCEA

Audiența de la 24 Ianuarie 1896

Președinția d-lui GR. I. CĂLINESCU, Judecător

Colonel I. Șomănescu, și alții cu Ministeriul de finanțe și alții

Ipotecă — Constituirea unei ipotecă de către un terțiu, subț codul Caragea, pentru garantarea gestiunii unui funcționar. — Cum se făcea. — Dacă era nevoie de participarea concomitentă a statului. — De unde reeșia consimțământul statului la constituirea unei asemenea ipotecă.

Ipotecă. — Dacă subț codul Caragea, pentru constituirea unei ipotecă, părțile puteau fi reprezentate prin vechilii autorizați prin procure legalizate de poliție.

Ipotecă. — Dacă subț codul Caragea, creditorul ipotecar putea urmări imobilul ipotecat fără ca garantul ipotecar să se fi dat debitor personal sau fără să obțină în prealabil condamnarea garantului ipotecar.

Ipotecă. — Dacă creditorul ipotecar poate urmări imobilul ipotecat în orice mână s'ar găsi imobilul ipotecat.

Acțiune în simulațiune. — **Ipotecă**. — Dacă creditorul ipotecar poate exercita acțiunea în simulațiune.

Acțiune pauliană. — Dacă se poate exercita de creditorul ipotecar.

Prescripțiune. — Prescripțiune de 30 de ani. — Când se poate opune creditorului ipotecar.

Prescripțiune. — Prescripțiune de scurtă durată. — Când se poate opune creditorului ipotecar.

Ipotecă. — Reînnoirea ipotecei în curs de 15 ani. — De cine se poate invoca.

1) Sub codul Caragea o terție persoană putea garanta, prin ipotecă, gestiunea unui funcționar, și aceeași ipotecă era valabilă dacă se legaliza conform acelei legiuri și se trecea în condica de ipotecă, fără să fie nevoie la constituirea ei de participarea concomitentă a statului garantat.

În asemenea cas, consimțământul și aderarea statului la constituirea ipotecă rezultă în mod tacit din numirea și funcționarea slujbișului pentru a cărua gestiune s'a garantat prin ipoteca constituită.

2) Subț codul Caragea, legalizarea și îndeplinirea formalităților cerute pentru constituirea unei ipotecă se puteau face prin vechilii autorizați cu procură legalizată și numai de poliție.

3) După codul Caragea, statul poate urmări imobilul ipotecat drept garanție pentru gestiunea unui funcționar, fără ca garantul să se fi dat debitor personal, și fără a fi nevoie să obțină în prealabil condamnarea garantului ipotecar.

4) De ptul de a urmări și pune în vîndure imobilul ipotecat se poate exercita ori în ce mână ar fi trecut acest imobil, căci dreptul creditorului ipotecar nu poate fi jicnit prin înstrăinarea imobilului ipotecat.

5) Creditorul ipotecar are dreptul la exercițiul nu numai al acțiunilor cari decurg din actul constituitor de ipotecă, dar și la acele ale creditorilor chirografari, adică exercițiul acțiunilor pauliană și în simulațiune.

6) Prescripțiunea de 30 de ani nu se poate opune creditorului ipotecar dacă nu a trecut acest timp de când densus era în drept a și exercita acțiunea sa ipotecară.

7) Prescripțiunea de scurtă durată nu se poate de asemenea opune creditorului ipotecar când la formarea

actelor de înstrăinare a imobilului ipotecat a lipsit buna credință.

8) *Nereînnoirea inscripțiunii ipotecare în curs de 15 ani nu se poate invoca de cei ce au dobândit imobilul ipotecat printr'un act simulat făcut în fraudă drepturilor creditorului ipotecar și urmăritor, întru cât această reînnoire este cerută de lege pentru validitatea ipotecei numai în interesul celor de al treilea cărî prin acte valabile și oposable ar fi dobândit drepturi asupra imobilului ipotecat.*

Tribunalul deliberând,

Asupra acțiunii intentată prin petițiunea din 26 Iunie 1886 înaintea acestui tribunal, prin care d. Colonel I. Șomănescu (pe atunci maior) chiamă în judecată pe Ministerul de finance, pe d-na Sofia Băișoiu (actualmente Carcalechi) și pe G. Olănescu, și revendică imobilele urmărite și puse în vânzare de Ministerul de finance, cerând și daune interese, iar în cursul procesului, precum se constată prin jurnalul tribunalului Vâlcea din 12 Februarie 1891, d. Colonel Șomănescu și-a modificat acțiunea cerând a se declara nule și neoposabile față de densus actele de creanță, în baza cărora Ministerul de finance a urmărit în 1886 și pus în vânzare imobilele din com. Olănești. În cursul instanței, prin petițiunea din 27 Octombrie 1887, d-nele Zmaranda Petroni, represintată azi prin d. avocat C. Dissescu, Elisa Vachman și Maria Bunescu, făcând cerere de intervențiune ca să se anuleze față și cu densesle actul din 1868, prin care Iordache Olănescu vinduse moșia Olănești, ca simulat și lipsit de formalitățile necesare autenticității; ambele cereri ale d-lui Colonel I. Șomănescu și ale intervenientelor s'au conexat, introducându-se în cauză, după cererea Ministerului de finance prin petițiunea din 21 Iunie 1894, și d-na Lucreția Șomănescu, ca moștenitoare a defunctului, G. Olănescu; iar prin petițiunea din 13 Ianuarie 1895 Ministerul de finance face cerere reconvențională, cerând a se cita ca defendori d. Colonel I. Șomănescu, d-na Lucreția Șomănescu, ca nudă-proprietară, și d-na Safta Seulescu, ca față cu densesle să se declare nule și neoposabile statului actul de vânzare din 1868, prin care Iordache Olănescu a vîndut moșia Olănești d-nei Safta Seulescu, și actul de dotă, autentificat la Nr. 167 din 1885 de tribunalul Doljiu, secțiunea de notariat, prin care d-na Safta Seulescu a constituit dotă d-nei Lucreția Șomănescu, zisa moșie:

Având în vedere că în anul 1860, Iordache Olănescu, prin actul legalizat de tribunalul Vâlcea la Nr. 561 din 29 Martie 1860, garantează, constituind ipotecă moșia Olănești din județul Vâlcea, pentru gestiunea fiului său G. Olănescu în funcțiunea de secretar al județului Gorjiu, în care act figurează ca garanți și frații G. și N. Olănescu, ipotecând fie care câte 100 pogoane din moșia Olănești, dăruite de tatăl lor Iordache Olănescu. Tot în 1860, G. Olănescu, voind a trece ca casier general la județul Doljiu, Iordache Olănescu, printr'o adresă legalizată de prefectura județului Vâlcea la Nr. 15951 din 1860 către Ministerul de finance, declară că con-

simte ca garanția dată și ipoteca constituită a moșiei Olănești pentru postul de secretar al fiului său G. Olănescu la Gorjiu, să fie trecută pentru asigurarea statului de gestiunea lui G. Olănescu în postul de casier la Doljiu; iar Ministerul de finance, trimițând la tribunalul Vâlcea cu adresa No. 659 din 1861, această declarațiune a lui Iordache Olănescu, în care figura G. și N. Olănescu, cere a se îndeplini formalitățile legale pentru transmiterea ipotecei, în urma căreia, tribunalul de Vâlcea citează pe Iordache Olănescu, care s'a prezentat în persoană și a confirmat înaintea tribunalului declarațiunea dată în scris Ministerului, și tribunalul, prin jurnalul No. 521 din 16 Martie 1861, dispune a se face mențiuni despre transmiterea acestei ipotecii în registrul respectiv, ceea ce s'a și făcut după cum atestă tribunalul prin adresa No. 1617 din 1886, și după cum se constată din dosarul tribunalului No. 229 din 1860;

În timpul gestiunii sale de casier general de Doljiu, G. Olănescu, delapidând suma de lei 1.624.394, bani 75, precum se constată din decisiunile Inaltei Curți de compturi No. 216 din 1871, 54 din 1875, 452 din 1876, 154 și 162 din 1877, Ministerul de finance a urmărit mai întâiu averea personală a debitorului G. Olănescu, și ne fiind despăgubit, a pus în executare actul de garanție, scoțând în vânzare moșia Olănești. În contra acestei vânzări făcându-se contestațiune, pe de o parte de d-na Safta Seulescu, în baza actului de vânzare, autentificat de tribunalul Vâlcea la No. 26 din 1868, și pe de alta de d. Colonel Șomănescu, ca nud-proprietar în baza actului dotal, tribunalul Vâlcea a suspendat urmărirea până la terminarea definitivă a litigiului angajat pe cale principală între d. Colonel Șomănescu și Ministerul de finance.

În drept:

Considerând că prima cestiune pusă în discuțiune de părți este validitatea actului din 1860 și 1861, prin care Iordache Olănescu zălogea moșia Olănești pentru garanția ce trebuia să depue G. Olănescu ca să intre în funcțiunea de secretar la administrația Gorjiu, și în urmă pentru aceea de casier de Doljiu, și în baza căruia statul a urmărit moșia Olănești, scoțând'o în vânzare în 1886, susținând statul că în baza acestui act este creditor personal al lui Iordache Olănescu, iar reclamantul, d. Colonel I. Șomănescu și defendoarea d-na Safta Seulescu, contestând statului dreptul de a fi creditor personal al lui Iordache Olănescu în baza actului din 1860 și 1861, nefiind format conform legiuitelor formalități prescrise de codul Caragea, despre zălog, și de art. 333 din Regulamentul organic, precum și strămutarea zălogului nefiind făcută conform art. 339 Regulamentul organic;

Având în vedere că conduși a examina natura și efectele actului din 1860 și 1861, se constată din cuprinsul lui că este un act constituitor de ipotecă, prin care Iordache Olănescu afectează statului ipotecă moșia

Olănești, drept asigurare de despăgubire pentru eventualele prejudicii ce ar fi rezultat pentru stat din reaua gestiune a lui G. Olănescu ca secretar la Gorjiu și casier la Doljiu; că Iordache Olănescu nu se dădea debitor statului de a plăti sumele ce G. Olănescu ar fi delapidat în aceste funcțiuni în paguba statului, de cât *propter rem*, nu contracta Iordache Olănescu o obligațiune, personală, moșia Olănești singură răspundea și garanța pe stat, *res non persona debitor*;

Ca cautiune reală dar. Iordache Olănescu putea fi urmărit de stat și moșia Olănești pusă în vinzare, fără să se fi dat el personal debitor statului (Laurent, XXX, pag. 431). Prin urmare, nu poate fi vorba aci de garanția personală prevădută de codul Caragea, la cheazăsie (Partea III. Cap. XII) și de codul civil la art. 1652. ci de cautiunea reală dată de o terță persoană statului, fără ca să se fi dat ea personal debitoare, cautiune reală, când nu se depune în bani pe cari trebuia să îi depună unii funcționari, ca casieri, la intrarea lor în funcțiunile în cari erau numiți, în vederea reparatiunii prejudiciilor ce ar fi rezultat pentru stat din abuserile sau greșelile comise de acești funcționari în exercițiul funcțiunii lor. În speță, actul pe care funcționarul public trebuia la intrarea lui în funcțiune să îl depună ca garanție statului, s'ar putea numi deposit, zalog, act constituitor de ipotecă, care și perdea efectele, dacă statul nu avea vr'o pretențiune de despăgubire din gestiunea funcționarului public la eșirea lui din funcțiune, și care se aseamănă prin scopul și destinațiunea lui cu garanția, când e reală, pe care tutorii trebuie să o depună odată cu intrarea lor în gestiunea tutelei, pentru ca să fie garanța minorii de prejudiciile ce ar rezulta pentru dânsii din reaua administrațiune a averii lor de către tutorii. Iordache Olănescu, prin actul constituitor de ipotecă, nu asigură statului plata vr'unei datorii existentă în momentul formării actului de ipotecă, căci G. Olănescu, la intrarea sa în funcțiunea, fie de secretar la Gorjiu, fie de casier la Doljiu, nu datora nimic statului, ci se asigura prin constituirea zalogului plata și despăgubirea unor eventuale creanțe, pe cari statul le-ar fi putut avea din reaua gestiune a lui G. Olănescu în acele funcțiuni. Actul din 1860 și 1861, prin care Iordache Olănescu nu se dădea debitor personal statului, nici nu se împrumuta, fiind constituitor de ipotecă, trebuia legalizat conform codului Caragea și trecut în condica de ipotecă, fără să fi fost necesar ca și statul să se fi prezentat în persoană a cere concomitent cu Iordache Olănescu legalizarea și înscrierea actului de ipotecă conform art. 333 din Regulamentul organic. Nu era necesar ca concursul de voințe a ambelor părți să existe prin același act, consimțământul statului la constituirea zalogului de către Iordache Olănescu putea să rezulte posterior într'un mod tacit sau expres, participarea concomitentă a statului cu Iordache Olănescu pentru formarea actului constituitor de ipotecă nefiind cerută de nici un text din legea Caragea, în vedere că acest zalog se constituia pentru a asigura repararea pre-

judicului ce ar fi avut statul din reaua gestiune a lui G. Olănescu în funcțiunea de secretar la Gorjiu și casier la Doljiu, iar nici decum pentru vr'o datorie a lui G. Olănescu în momentul constituirea zalogului, și tocmai funcționarea lui G. Olănescu ca casier general la Doljiu constituia adărrarea efectivă a statului la constituirea zalogului de către Olănescu, căci presupunând că după ce Iordache Olănescu ar fi constituit zalogul prin act în regulă și statul ar fi consimțit la constituirea aceluși zalog, George Olănescu, din oare-cari împrejurări, n'ar fi fost numit casier general la Doljiu, el n'ar fi putut delapida nici un ban, statul n'ar fi putut avea vr'o pretențiune, și prin urmare actul de ipotecă n'ar fi produs nici un efect;

Consimțământul și aderarea statului la constituirea zalogului de către Iordache Olănescu a rezultat în mod tacit din faptul că G. Olănescu a funcționat ca secretar la Gorjiu și casier la Doljiu, iar pe de altă parte a rezultat în mod expres din adresa d. lui Ministru de finance No. 659 din 9 Septembrie 1861. În adevăr, Iordache Olănescu, prin petițiunea cu Nr. 2460 din 1860, depune la tribunalul Vâlcea actul prin care zălogea moșia Olănești pentru garanția statului a gestiunii funcțiunii de secretar la Gorjiu a lui G. Olănescu, figurând într'ansul G. și N. Olănescu pentru câte o sută pogoane fie-care, dăruite lor de către Iordache Olănescu. În hasa procurii legalisată de poliția Târgu-Jiuului la Nr. 906 din 26 Martie 1860 conform codului Caragea (Partea III, Cap. XIX, despre vechilet), Dincă Olănescu, procuratorul lui Iordache, G. și N. Olănescu, cere legalizarea și îndeplinirea formalităților legale ale actului prezentat, și tribunalul Vâlcea, cunoscând îndeplinite legiuitele forme, dispune, prin jurnalul Nr. 561 din 1860, legalizarea actului de ipotecă, trecându-se în registrul de ipotecă la Nr. 6 din 1860, iar G. Olănescu intră în funcțiunea de secretar la administrația Gorjiu. Apoi, tot în același an, voind G. Olănescu a trece ca casier la județul Doljiu, Iordache Olănescu, atât verbal, cât și în scris, dimpreună cu Ministerul de finance, prin adresa Nr. 659 din 1871, cer ambii de la tribunalul Vâlcea, îndeplinirea formalităților legale pentru ca zalogul moșiei Olănești, care servea de asigurare statului pentru exercițiul funcțiunii lui G. Olănescu de secretar la Gorjiu, să servească de aci înainte ca garanție statului pentru gestiunea funcțiunii de casier la Doljiu, pe care G. Olănescu dorea să o ocupe, și tribunalul Vâlcea, prin jurnalul Nr. 521 din 1861, constatând îndeplinite formalitățile legale, dispune trecerea actului în condicile de popri și de ipotecă, în urma cărora G. Olănescu a putut ocupa și funcționa ca casier la Doljiu;

Considerând dar că constituirea de către Iordache Olănescu a moșiei Olănești din județul Vâlcea ca zalog fiind perfect valabilă prin formarea actului din 1860 și 1861, conform legiuitelor formalități ale codului Caragea și Regulamentului organic, și prin mențiunea făcu de tribunalul Vâlcea, prin jurnalul Nr. 521 din 1861, a cauzei pentru care se trecea în condica de ipotecă zalogul mo-

șiei Olănești deja constituită pentru ca să servească de aci înainte ca garanție statului pentru funcțiunea de casier la Doljiu a lui G. Olănescu, iar nu pentru cea de secretar la Gorjiu, Ministerul de finance, în baza actului constituitor de ipotecă, are dreptul, de și lordache Olănescu nu se dedea debitor personal, să urmărească prin singurul efect al actului ipotecar, fără să fie obligat a obține vre-o hotărîre condamnătoare cu lordache Olănescu, precum s'a susținut de d. Colonel Șomănescu și d-na Safta Seulescu, și să pue în vânzare moșia Olănești pentru abuzurile comise de G. Olănescu în exercițiul funcțiunei sale de casier la Doljiu, în baza decisiunei Curței cu jurați Doljiu și a decisiunilor Inaltei Curți de comp-turi No. 216 din 1874, 54 din 1875, 452 din 1876, 154 și 162 din 1877, prin care G. Olănescu era condamnat la plata sumei de lei 1.624.394, bani 75 către stat ;

Considerând că Ministerul de finance, în baza actului ipotecar, are dreptul de a urmări și pune în vânzare moșia Olănești, zălogită de către lordache Olănescu, nu numai dacă ar fi rămas în proprietatea sa, dar a o urmări în ori-ce mâini ar trece ;

În adevăr, efectele principale ale ipotecei în dreptul roman, pe lângă dreptul de preferință, erau dreptul de vindere și dreptul de a putea urmări imobilul, în ori-ce mână ar trece, și creditorii ipotecari aveau acțiunea serviană sau quasi-serviană, pe care o numeau *hypotecaria* sau *pignoratitia in rem*, ca să-și realizeze creanțele lor ipotecare. Codul Caragea, prin art. 11 și 15, pentru zălogire (Partea III, Cap. XI), și codul civil, prin art. 1790 conservă aceleași drepturi creditorilor ipotecari și aceleași efecte ipotecei ; ast-fel dar, dreptul statului de urmărire nu poate fi jicnit prin faptul înstrăinării moșiei Olănești de către lordache Olănescu, și ori-care ar fi titlul în baza căruia terțiul debitor ar fi dobândit proprietatea imobilului ipotecat (Laurent, XXXI, pag. 221 ; Cas. I, No. 254 din 24 Octombrie 1888) ; prin urmare, statul are dreptul de a urmări și pune în vânzare moșia Olănești în persoana detentorilor d-na Safta Seulescu și d-lui Colonel Șomănescu ; că deci actul de vânzare din 1868, prin care lordache Olănescu a vândut moșia Olănești d-nei Safta Seulescu, nu poate fi oposabil statului, precum nici actul dotal din 1885, prin care d-na Safta Seulescu a constituit dotă nuda proprietate a moșiei Olănești d-nei Lucreția Șomănescu, care act dotal nu este nici transeis, conform art. 721 și 722 procedura civilă, la tribunalul Velcea, tribunalul situațiunei imobilului, pentru ca să fie oposabil terțielor persoane ;

Considerând că în baza actului din 1860 și 1861, prin care lordache Olănescu zălogise statului moșia Olănești și a cărui pozițiune este asimilată cu cea a unui terțiu detentor (Aubry et Rau, t. III, pag. 453) ; Ministrul de finance, ca creditor ipotecar, are dreptul la exercițiul nu numai al acțiunilor cari decurg din actul constituitor de ipotecă, dar și la acelea al creditorilor chirografari, adică exercițiul acțiunilor pauliane și în simula-

țiune (Laurent, XXXII, pag. 216 ; Aubry et Rau, t. III, pag. 448) ; că Ministerul de finance are dreptul la exercițiul acțiunei în simulațiune și în calitate de creditor personal a lui G. Olănescu, moștenitorul lui I. Olănescu ;

Considerând că Ministerul de finance, în susținerea acțiunei sale, invoacă simulațiunea actului prin care lordache Olănescu a vândut în 1868 moșia Olănești d-nei Safta Seulescu ; că, fiind nul și simulat actul de vânzare nu-i poate fi oposabil nici din acest punct de vedere ;

Considerând că în 1866, în urma delapidărei sumei de lei 1.634.394, bani 75, de către G. Olănescu, prin abuzurile comise de densus în funcțiunea de casier general la Doljiu, el este dat judecăței și condamnat prin decisiunea Curței cu jurați din Doljiu cu No. 1 din 1866, și după 2 ani, în 1868, lordache Olănescu, bătrân și aproape la sfârșitul vieței, — în 1871 a murit, — vinde d-nei Safta Seulescu, fosta soție a fiului său G. Olănescu, prin actul autentificat de tribunalul Velcea la No. 26 din 1868, moșia Olănești, pe care densus o zălogise și era să fie urmărit de stat pentru prejudiciul, care era constatat în 1868, adus statului din reaua gestiune a lui G. Olănescu în funcțiunea de casier general la Doljiu pentru care fusese condamnat G. Olănescu la sumele ce nu le putea plăti ;

Or, lordache Olănescu în anul 1863 știa bine că moșia Olănești zălogită statului va fi urmărită și pusă în vânzare, voia însă și credea că prin vr'un act de vânzare va putea sustrage moșia Olănești de la urmărirea statului și doria în același timp că această avere să rămăe tot în familie și că tot fiul său G. Olănescu să se bucure de densa cât va trăi. Cine putea dar să-l servească mai bine și să se preteze mai sigur la acest mijloc de salvare a moșiei Olănești de cât d-na Safta Seulescu, fosta soție a lui G. Olănescu, mama d-nei Lucreția Șomănescu și fina d-lui G. Olănescu ?

Că mama d-nei Lucreția Șomănescu, d-na Safta Seulescu nu avea oare interes ca moșia Olănești să nu fie urmărită și vândută de stat, și să fie ținută să păstreze secretul simulațiunei sub ori-ce condițiuni ? Era deci persoană indicată d-na Safta Seulescu, care implinea condițiunile și în care lordache Olănescu trebuia să aibă încredere, că de și va avea actul de cumpărătoare, va ști însă să respecteze voința sa și să lase pe G. Olănescu să se bucure de stăpânirea moșiei Olănești, cât va trăi, după cum s'a și întâmplat căci chiar din declarațiunile d-nei Safta Seulescu, G. Olănescu a stăpânit moșia Olănești cât a trăit, ca administrator pretinde d-sa, n'a fost însă administrator ci a stăpânit-o ca bun stăpân căci știa bine G. Olănescu că d-na Safta Seulescu nu cumpărare realmente moșia Olănești și probă e, că în anul 1883, G. Olănescu văzându-se amenințat a nu mai avea moșia Olănești în stăpânire, într'un moment probabil de necaz, i-a denunțat prin depeșa din 16 Septembrie 1883 Ministerului, cerându-i să pue asigurarea pe fondul și venitul moșiei Olănești, fiind proprietatea sa stăpânită de 16 ani, iar nu a d-nei Seulescu. Ce persoană străină ar fi

putut cumpăra serios moșia Olănești cu sarcina cu care era grevată în 1868, și care persoană de familie ar fi putut servi mai bine cauza d-lui Iordache și G. Olănescu de cât d-na Safta Seulescu? Dar proba evidentă că cauza actului de vânzare din 1868 este simulațiunea reese din analiza scrisorii pe care d-na Safta Seulescu a adresat-o lui G. Olănescu în 10 Ianuarie 1870, pe când încă trăia Iordache Olănescu. Iată cum d-na Safta Seulescu să exprimă, adresându-se lui G. Olănescu: «ai voit a'ți da moșia, și-am dato», a da cui va moșia nu va să zică a'l instala ca administrator, ci a i-o lăsa ca deplin stăpân. Și mai departe: «acum nu te mai înțeleg, ce voești a face cu mine când d-ta nu ai avut încredere la toate ce și-am spus până a nu'ți revinde moșia pe numele cumnatului d-tale» adică că G. Olănescu neavând încredere în d-na Safta Seulescu sau pentru mai multă precauțiune, ceruse d-nei Safta Seulescu să revândă moșia Olănești pe numele cumnatului d-sale, ceea-ce făcând d-na Safta Seulescu, d-sa se întreabă că «nu'l mai înțelege».

Termenii scrisorii „a nu'ți revinde“ insoțiți de cel „pe numele“ și cu denumirea persoanei „a cumnatului d-tale“ denotă în destul că era vorba de o revindere fictivă cumnatului d-lui G. Olănescu, precum fusese vânzarea moșiei d-sale de către Iordache Olănescu.

Continuând, d-na Safta Seulescu scrie: «și a mă lăsa pe mine a cumpăra pogoanele de la mezat, în ce socoteală le a'și cumpăra, când eu și-am spus că le cumpăram atunci când o aveam toată, iar alt-fel eu nu am ce face cu o sută pogoane; acum și-am revândut-o», dinpreună cu restul scrisorii, desvâluie îndestul că d-na Safta Seulescu era amărâtă de neîncrederea ce G. Olănescu punea în vorbele sale, că de oare-ce i lăsase moșia Olănești în stăpânire și îi făcuse actul de revândare a moșiei pe numele cumnatului d-sale ca să se creadă și să fie probabil liniștit în stăpânirea moșiei, și și plăsase banii, d-na Safta Seulescu nu mai putea cumpăra cele 100 pogoane, și nu mai putea face nimic, și nu mai voia să aibă nici un amestec. Este dar o mărturisire scrisă a d-nei Safta Seulescu care arată serioșitatea actului de vânzare din 1868;

Considerând dar că din cele expuse rezultă presupțiunii grave, precise și concordante cari au format convicțiunea tribunalului că adevărata cauză care a dat naștere actului de vânzare din 1868 este simulațiunea și că vânzare n'a existat, că deci motivul invocat de stat că actul de vânzare din 1868 fiind simulat și nul nu'l poate fi opozabil, ca atare este fondat;

Considerând de asemenea că în contra acțiunii Ministerului de finanțe să invoacă de reclamantul d. Colonel Șomănescu și defendoarea Safta Seulescu prescripțiunea actului de ipotecă, ca fiind trecuți 30 ani de la formarea lui, or dreptul statului de a și exercita acțiunea sa ipotecară în baza actului din 1861, începând a curge din anul 1866, când s'a dovedit prin decisiunea Curței cu Jurați cu Nr. 1 din 1866 că G. Olănescu delapidase bani

publici, și în anul 1886 puindu-se în executare actul de ipotecă, prescripțiunea nu numai că nu s'a întrerupt, dar nici nu s'a împlinit;

Considerând asemenea că d-na Safta Seulescu și d. Colonel Șomănescu nu pot invoca nici prescripția de curată durată, de oare-ce actul de vânzare este nul că simulat și neopozabil statului, și actul dotal este și el e opozabil statului, că le lipsește buna credință și actul de vânzare din 1868 fiind făcut în fraudă statului pentru a sustrage de la urmărire moșia Olănești;

Considerând de asemenea că actul de vânzare al d-nei Safta Seulescu fiind nul și neopozabil statului ca și actul dotal, d. Colonel Șomănescu și d-na Safta Seulescu nu pot invoca și opune acțiunii statului neîndeplinirea formalităților prescise de art. 1786 codul civil a reînnoirii inscripțiunii ipotecare, căci reînnoirea inscripțiunii ipotecare în curs de 15 ani este prescisa de codul civil pentru validitatea ipotecei în interesul celor de al treilea cari prin acte valabile și opozabile ar fi dobândit drepturi asupra imobilului ipotecat, iar nu în interesul persoanelor cari au dobândit imobilul printr'un act simulat făcut ca să fraudeze pe creditorul ipotecar și urmăritor;

Considerând că Ministerul de finanțe invoacă de asemenea autoritatea lucrului judecat față cu d-na Safta Seulescu de oare-ce contestațiunea făcută de d-na Safta Seulescu la punerea în vânzare a moșiei Olănești în urma urmăririi statului s'a respins și sentința a rămas definitivă, neprezentându-se însă de stat nici un act, tribunalul nu este în măsură a constata dacă există în adevăr autoritatea lucrului judecat;

Considerând că intervenientele d-na Smaranda Petroni represintată prin d. C. Dissescu, Elisa Vachman și Maria Bunescu nu s'au prezentat a și susține pretențiunile;

Pentru aceste motive redactate de d. Gr. I. Călinescu, admite acțiunea statului.

(ss) Gr. I. Călinescu, N. R. Căpitănescu.

BIBLIOGRAFII

A apărut:

TRATATUL DE DREPT COMERCIAL

PARTEA III-a VOL. I

DE

C. N. TONEANU

Avocat, Galați

Se afia de vânzare pe preț de 2 lei la autor în Galați, librăria «Socec» în București, «Șaraga» în Iași și la Tipografia Codreanu & Savoiu, strada Carol No. 19, București.

Asemenea partea I și a II-a pe preț de 10 lei ambele